

50 năm - Bài ca Hạnh ngộ

(Đỗ Hữu Long)

Còn nhớ ngày nào chúng tôi và các bè bạn thân yêu từ khắp những ngôi trường Trung học Phổ thông trên địa bàn tỉnh Ninh Thuận cùng khoác lên những chiếc áo màu Nâu mộc mạc, hồn nhiên tung tăng đến ngôi trường mới mang tên Trường Trung học Nông Lâm Súc Ninh Thuận để bước vào ngã rẽ của một phong cách học tập mới. Học để sau này trở thành những chuyên gia trong lãnh vực nông nghiệp, nhằm đáp ứng cho nhu cầu sản xuất nông nghiệp trong phạm vi toàn quốc lúc bấy giờ. Chúng tôi là khóa đầu tiên đang học trong điều kiện trường hãy còn nhỏ bé, phương tiện học tập và phòng ốc hãy còn thiếu thốn trầm trọng, và cũng là lúc chiến tranh đang xảy ra ngày càng khốc liệt hơn. Tuy nhiên, nhờ tinh thần trách nhiệm cao độ với công việc, sự tận tâm và sự thương yêu đối với học sinh cũng như sự khôn khéo tinh tế trong cung cách giao thiệp và xử lý của Cô Hiệu trưởng cùng tập thể Thầy, Cô đã dần dần đưa trường từng bước vượt qua bao gian lao trở ngại để sánh vai với các trường bạn trong tỉnh Ninh Thuận. Năm học 1972- 1973 khóa đầu tiên của chúng tôi ra trường. Có bạn tiếp tục theo học bậc cao hơn, có bạn chuyển qua hướng khác, có bạn trước đó đã giã từ bút nghiên để bước vào con đường binh nghiệp. Tôi vẫn còn nhớ mãi cái đêm chia tay, cái đêm đông đầy kỉ niệm cùng ngôi trường thân yêu, cùng Thầy, Cô kính yêu, cùng bạn bè thương mến. Chúng tôi bịn rịn cùng nắm tay nhau chúc lành trong niềm lưu luyến của tuổi học trò. Kính chào quý Thầy, Cô. Xin chào mái trường thân yêu, nơi ghi dấu nhiều kỉ niệm của tuổi học trò. Hẹn lại gặp nhau nhé.

“... Ngồi lại bên nhau này bạn thân ơi

Ngồi lại bên nhau cùng hát ca

Bạn bè thân yêu cách xa lâu rồi

Giờ ngồi bên nhau hát ca vui đùa

Nắm chặt tay nhau hơi ấm bạn bè....”

(Phạm Uyên Nguyên)

.....Cuộc sống vốn vô thường, nên không ai có thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra, và cái gì đến rồi sẽ đến. Mùa Xuân năm 1975 đã kết thúc cuộc chiến tương tàn giữa hai miền anh em Việt Nam với nhau, đánh dấu một bước ngoặt lịch sử mới, chiến tranh đã chấm dứt, Việt Nam đã thống nhất hai miền. Từ đây, cùng số phận với bao biến đổi khác, hệ thống trường Nông Lâm Súc Toàn quốc hoàn toàn bị xóa sổ và trường Nông Lâm Súc Ninh Thuận không phải là một ngoại lệ. Tính ra từ khi trường được thành lập vào năm 1968 đến khi bị giải thể năm 1975 chưa được 10 năm. Một thoáng buồn.

Thời gian cứ thế trôi qua như cơn cuồng lũ cuốn phăng những trở ngại trên đường. Mỗi người một hoàn cảnh, mỗi số phận, mỗi suy nghĩ, mỗi chọn lựa, mỗi phương trời tưởng chừng như chẳng bao giờ có cơ hội gặp lại nhau. Từ ngữ Nông Lâm Súc Ninh Thuận dần đi vào quên lãng. Hằng năm, mỗi khi có dịp về thăm quê nhà, chúng tôi đã dành một khoảng thời gian ghé thăm những ngôi trường cũ nơi chúng tôi từng theo học khi còn là học sinh. Từ trường Nam Tiểu học Phan Rang thân thương, nơi mà tôi lần đầu tiên bỏ ngõ nắm tay mẹ, đi qua hai hàng phố đường Thống Nhất để bước đầu trở thành một cậu bé biết thế nào là nhà trường. Nhìn cây Sung già trong sân trường vẫn trơ gan cùng Tuế Nguyệt, tôi bồi hồi ôn lại những kỉ niệm của tuổi ấu thơ, bắt giắc bài tập đọc “ Buổi học đầu tiên” của nhà văn Thanh Tịnh hiện về trong kí ức tôi **“Hàng năm cứ vào cuối Thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức nhớ lại những kỉ niệm miên man của buổi Tựu trường....”**. Trường Trung học Duy Tân vẫn còn đâu đó vài kỉ niệm cũng thật đáng yêu. Làm sao tôi quên được hình ảnh cô Quỳnh Uyên, Cô giáo Phụ trách lớp Đề Lục A4 chúng tôi, với gương mặt phúc hậu, luôn nụ cười trên môi và rất thương yêu học trò. Tôi cũng không dễ dàng mà xóa nhòa được những khuôn mặt bạn bè dễ mến như một Diệu Đức nhu mì, một Ngọc Bích chăm chỉ, một Thái Phụng nhỏ nhắn khôn lanh, một Trương Thị Mai hiền lành, một Danh Loan giỏi toán, một Sĩ Dũng trắng trẻo và một Minh Đức thông minh. Đến đầu năm lớp Đề Ngũ thì một ít chúng tôi như Kỳ Lợi, Nguyễn Ánh, Văn Thận, Văn Đạm, Ngọc Ân, Minh Trung, Thái Chính đã cùng nhau thi vào trường Nông Lâm Súc và theo học tại đó cho hết lớp 12, để lại sau lưng ngôi trường thân yêu, Thầy Cô kính mến và những người bạn chân tình Cuối cùng, tôi dừng lại trước cổng trường Nông Lâm Súc Ninh Thuận, nơi ghi dấu nhiều kỉ niệm vô cùng đáng nhớ của tuổi học trò. Cổng trường hãy còn đó nhưng sao mà lạnh lùng và xa lạ quá. Hai hàng cây Dương cao vút mà các bạn khóa Một đã đổ nhiều công sức để vun trồng và chăm sóc, giờ đây trở thành những chàng trai lực

lưỡng đang phô bày từng cơ bắp cuộn cuộn như muốn mời mọc người xưa ve vuốt chút hương tình. Nhìn vào trong càng thấy lạ lẫm hơn với những thay đổi phong ốc và những công trình được xây dựng thêm sau này. Nhìn trường cứ ngỡ như được gặp người thân, nhưng đành thất vọng vì người thân chẳng nhận ra mình, sự thất vọng đến nỗi nùng, khiến lòng tôi cảm thấy hụt hẫng. Chợt nhớ đến bài hát “ Trường cũ” mà Thầy Nguyễn Thúc Hội đã dạy khi tôi còn đang học lớp Đệ thất trường Duy Tân:

“ Bao tháng ngày xa vắng trôi, còn đây mái trường xưa...

Xa vắng càng thiết tha mong bên mấy khung song thưa

Say đắm nhìn ra lớp xinh lòng xao xuyến tình thơ....”

Tôi bần thần nhìn trường một lần nữa như muốn thu tóm những hình ảnh thơ mộng khi xưa. Cô Diệu Hồng và các Thầy, Cô kính yêu của trường chúng ta đâu rồi? Các bạn nay đang làm gì nhỉ? Những kỉ niệm đầm ấm cứ mơ hồ hồ bâng bặc trong đầu óc của tôi. Những giờ Thực hành Nông trại dưới ánh nắng chói chang, tiếng trống trường vang lên từng hồi báo giờ vào lớp cứ vẫn vương mãi trong tâm trí của tôi.....Tôi lặng lẽ, cúi đầu bước nhanh...

“...Hôm nay tôi trở về thăm trường cũ

Nhiều nét đổi thay tường mái rêu mờ

Bên hiên hàng giờ tìm những bạn xưa

May ra có còn đôi đũa

Vẫn yên vui sống đời học trò.....”

(Duy Khánh)

Con “Tạo” cứ thế xoay vần, và rồi một “Tia nắng” đầu tiên đã xuất hiện sau một cơn mưa kéo dài. Từ Tp Sài Gòn, chúng tôi nghe râm ran về các bạn cựu Học sinh Nông Lâm Súc Ninh Thuận khóa 3 đã làm một cuộc “Hợp mặt bỏ túi” tại một tư gia. Từ đó, các bạn đã truyền miệng cho nhau và, tiếp theo, lại có thêm vài cuộc hợp mặt riêng rẽ của từng khối khác. Thế là một kỳ họp mặt toàn trường được âm thầm ấp ủ, và cuối cùng, cũng đã trở thành hiện thực vào năm 2004, diễn ra ngay tại Hội trường Chính trị của Tỉnh Ninh Thuận, vốn trước đây là trường Nông Lâm Súc Ninh Thuận. Đây là công lớn của bạn Võ Văn Phái, cựu Học sinh Nông Lâm Súc Ninh Thuận, lúc ấy đang là một viên chức của Tỉnh, đã đứng ra bảo lãnh cho Hội nghị được tổ chức ngay tại trường. Trong kỳ họp này có sự xuất hiện lần đầu tiên của cô Diệu Hồng, Hiệu Trưởng đầu tiên của trường, từ Hoa Kỳ trở về tham dự sau nhiều năm rời xa tổ quốc. Quả là một bước ngoặt quan trọng vì qua đây Thầy, Cô và Học sinh cũ có dịp gặp nhau để hàn huyên tâm sự với nhau.

Sau buổi họp mặt, mọi người lưu luyến ra về, niềm vui cũng nhiều nhưng nỗi buồn cũng không ít, bộc lộ đây đó những khiếm khuyết về cách tổ chức, về cách chi tiêu khiến ai ai cũng cảm nhận có điều gì bất ổn, mặc dù không có gì chắc chắn cho lắm. Mọi mong ước về kì họp lần sau có vẻ không được sáng sủa cho lắm.

.....Bẵng đi một thời gian khá lâu, tình cảm bạn bè trở nên nhạt nhẽo vì những bất đồng và tưởng chừng quên lãng, nhưng bỗng nhiên lại sục sôi như ngọn núi lửa tràn đầy nham thạch đang chuẩn bị phun trào. Mọi người, ai ai cũng cảm nhận tuổi tác ngày càng chồng chất, sức khỏe ngày càng cạn kiệt, thời gian vùn vụt đi qua không có điểm dừng. Ý tưởng một cuộc hội ngộ lần thứ Hai để kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường vào năm 2018 nên được tính đến. Thật ra, ý tưởng này được các bạn khóa Một đề ra và chỉ tổ chức gọn nhẹ trong phạm vi hẹp của khóa Một mà thôi. Trọng trách này được giao cho các bạn Nguyễn Văn Cang, Đinh Thị Hường, Phùng Phúc đảm nhận khâu tổ chức. Nhưng sau có sự góp ý, động viên, giúp đỡ cả về vật chất lẫn tinh thần của Thầy, Cô, bạn bè trong nước và nước ngoài, hơn nữa, nghe tin Cô Hiệu Trưởng cùng vài Cô, Thầy ở Hải ngoại cũng hứa sẽ về tham dự, nên cuộc hội ngộ này bỗng dung trở thành qui mô toàn trường. Dĩ nhiên khóa 1 sẽ chịu trách nhiệm khâu tổ chức. Rút kinh nghiệm từ kì họp mặt lần trước, ngay từ đầu năm 2018, đã có những buổi họp sơ bộ của Ban Tổ Chức ở Thành phố Phan Rang, và tiếp sau đó là những lần họp bàn với một số anh em ở Sài Gòn để công việc tổ chức được chu đáo hơn. Sau lần họp chốt vào tháng 8/2018, chúng tôi cùng nhau đếm ngược thời gian mong ngày trọng đại sớm tới. Nào 10..9..8..7..6..5..4..3..2..1..0.

....Và giờ G đã điểm. Đêm 17/10/2018 Cô hiệu trưởng cùng Thầy Minh, sau chuyến bay dài từ Mỹ, đã xuất hiện trong đám đông hành khách tại Phi cảng Tân Sơn Nhất. Trời đã khuya lắm rồi, nhưng phi trường lúc nào cũng rực sáng như ban ngày, nên chẳng ai biết đến giờ giấc. Ngay khi thấy bóng Cô và Thầy Minh từ xa, các bạn trong nhóm đi đón gồm Việt, Yên, Tuyết, Ngọc Anh và vài bạn khác reo lên; “ Cô kia các bạn”. Sau lúc hỏi han ngắn ngủi, Cô, Thầy được các bạn mời lên xe riêng của bạn Việt, nhanh chóng rời khỏi phi trường để trực chỉ đến nhà bạn Việt ở Thị Nghè. Nghe đâu khi đến nhà thì đồng hồ đã chuyển qua ngày 18 rồi. Chào mừng Cô, Thầy về thăm chúng em. Một chuyến bay xa đầy mệt nhọc nhưng nhiều thú vị.

Chiều ngày 18/10, tôi cùng Bà Xã của tôi(Kim Đỉnh), ghé nhà Việt để thăm Cô. Cô và trò gặp nhau cùng mừng mừng tủi tủi, ôm nhau ra rít. Cô hỏi thăm chúng tôi đủ thứ, từ chuyện gia đình, làm ăn, rồi chuyện con cái....Chúng tôi

sợ Cô mệt nên cố nói ít lại và chuyển qua nói chuyện cùng Thầy Minh là Phu Quân của Cô. Kỳ về Việt Nam lần này trông Cô có già đi, và sức khỏe thấy có đôi phần giảm sút so với lần về trước. Phải rồi. Mấy năm rồi cơ mà! Chiều hôm đó, chúng tôi ăn cơm với Cô, Thầy cùng gia đình bạn Việt. Thật là may vì nhà Việt rộng rãi nên bạn đã chuẩn bị cho Cô, Thầy một căn phòng thơm mát như đã định trước, bởi nếu ở bên ngoài thì sẽ không tiện cho việc chăm sóc sức khỏe và ăn uống cho Cô. Đến khoảng 7g tối cùng ngày, chúng tôi xin kiếu từ Cô ra về, và cùng hẹn sẽ gặp nhau vào sáng ngày mai .

Khoảng 8g00 ngày 19/10, chúng tôi đến đường Huyền Trân Công Chúa, Quận 1. Nơi đây là điểm tập trung cho chuyến đi về Phan Rang. Khi chúng tôi vừa đến, đã thấy Thầy Tiên cùng một số người khác cũng vừa lần lượt tới như Thầy Chánh, Thầy Nguyệt, vợ chồng Cô Loan... Ngoài ra, còn có một xe 30 chỗ cho các Thầy, Cô và Cựu Học sinh ở các trường Nông Lâm Súc khác, nghe tin Cô về cũng thuê xe về thăm Cô, và sẵn đó tham dự buổi Hội ngộ luôn thể. Chuyến xe Taxi chở Cô Hiệu Trưởng cùng Thầy Minh và Việt đến sau cùng. Sau khi điểm danh lần cuối, Thầy Tiên phát lệnh lên đường lúc 8g30. Trên xe, tôi ước lượng khoảng 30 người gồm Cô, Thầy và Học trò, trong đó, tôi thấy có vài người lạ nói giọng Huế mà sau này mới rõ đó là những Giáo sư từng dạy trường Nông Lâm Súc Ninh Thuận, nhưng chúng tôi không biết, vì khi các Cô về trường, thì chúng tôi đã ra trường rồi. Ngồi trong xe, mọi người tha hồ “Tám” chuyện rôm rã mãi đến hơn 1g chiều thì xe đến Thành phố Phan Thiết, rồi rẽ tiếp vào Mũi Né để ăn cơm trưa. Mũi Né trước đây là một địa danh không có gì đặc biệt, thuộc Xã Hàm Tiến (Bình Thuận). Bãi biển ở đây gần làng chài đánh cá nên dễ gây ô nhiễm, thêm vào đó, nước bắn từ những đụn cát bên trong chảy tuôn ra ngoài biển tạo thành những lạch nước, nên bãi biển chẳng hấp dẫn tí nào so với bãi biển Ninh Chữ (Ninh Thuận). Nhưng từ khi được các nhà khoa học chọn làm nơi quan sát sao Chổi, thì nơi đây trở thành địa điểm được nhiều người hiếu kì đến tham quan và tạo điều kiện cho chính quyền Tỉnh Bình Thuận đầu tư phát triển du lịch. Hiện nay, Mũi Né được đầu tư mạnh mẽ với những khách sạn, nhà hàng cao cấp, những biệt thự sang trọng tiêu chuẩn quốc tế, sân đánh Golf siêu đẳng, các môn Lướt sóng, Dù lượn cũng được khai thác triệt để. Ngoài ra, Mũi Né còn được thiên nhiên ưu đãi ban tặng “Đồi Cát Hồng” rất đẹp, hấp dẫn rất nhiều du khách trong và ngoài nước. Mũi Né được xem như là Khu du lịch trọng điểm của Việt Nam.

Sau khi ăn trưa xong, chúng tôi lại lên xe theo đường ven biển để về Phan Rang, lúc này đồng hồ trên tay tôi chỉ đúng 2 giờ chiều, và mọi người trên xe cũng bắt đầu thiếp ngủ. Khi xe đến địa phận Phan Rí thì chuyển hướng ra lại Quốc lộ 1A mà không hiểu tại sao. Cũng đường từ Phan Rí đến Phan Rang được làm mới lại nên xe chạy nhanh và êm. Hai bên đường từ Vĩnh Hảo đến Cà Ná đất đai cằn khô, trắng bệch như không còn một sức sống nào cho cây cỏ cả. Thỉnh thoảng vài con Cừu, vài con Bò cố gắng lượm từng cọng cỏ nằm sát đất đưa vào miệng cho đỡ đói. Tại khúc này, khi nhìn từ xa về phía Tây, rặng Trường Sơn đâm ra tận biển, bao phủ cả thung lũng được coi là vùng có khí hậu nóng và khô nhất Việt Nam này. Thảo nào mà ai đó gọi Phan Rang là “Nóng như rang, gió như phan”. Đến Cà Ná thì xe đi sát gần bờ biển nên cung đường này rất là thi vị. Trước đây hơn chục năm, nhiều người đến đây để

đầu tư vào du lịch, nhưng cuối cùng không thành công. Ngày nay, chúng ta chỉ còn thấy những cảnh quan tiêu điều, nhà cửa xơ xác hoang tàn, chứng tích của một thất bại trong cách làm ăn chụp giật.

Khi xe qua khỏi Eo Cà Ná thì trời cũng khá chiều và gió thổi nhiều hơn lên. Bỗng dừng điện thoại tôi reo vang và tiếng Nguyễn Văn Cang dồn dập hỏi: “Sao ? Tối chưa? Lâu dữ đây?” Tôi phải đưa ra một vài lý do để giải thích, và không quên trả lời là xe đang ở Cà Ná, để các bạn chuẩn bị công việc tiếp đón.

Đến 5g25 chiều thì xe đã vào bên trong khách sạn Châu Thành, một khách sạn nghe nói mới làm xong vài tháng nay, tọa lạc ở một vị trí đẹp ở đường 16/4. Tối đây, chúng tôi đã thấy Ban Tổ Chức nhiệt tình tay bắt mặt mừng, và tận tình hướng dẫn chúng tôi nhận phòng nhanh gọn. Vào phòng nghỉ ngơi đôi chút thì lo tắm rửa cho sạch sẽ, chuẩn bị đi ăn vì trời đã khá nồm tối, và cũng thấy bao tử đang đánh “Lô tô” rồi.

Đến 7g tối thì mọi người lên xe đến nhà Phùng Phúc, cách đây không xa, theo lời mời trước đó của vợ chồng Phúc. Riêng nhóm xe của khách thì đi ăn chỗ khác. Tối nay, đoàn chúng tôi được vợ chồng gia chủ đãi nhiều món ăn ngon, trong đó có kèm món “Nem Nướng” ngon ơ là ngon, do “Ni Sư Tuệ Tâm” mua từ quê nhà Đơn Dương đem xuống Phan Rang để phụ họa thức ăn cùng gia chủ cho thêm phần hoa lá. Sau màn ăn uống no say, xe đưa chúng tôi trở lại khách sạn Châu Thành để nghỉ ngơi. Đồng hồ khách sạn chỉ đúng 8g45 tối. Nói là về khách sạn ngủ cho lại sức sau chuyến lữ hành mệt nhọc, nhưng nào ai có chịu ngủ sớm đâu. Từng nhóm, từng nhóm âm thầm rời khỏi khách sạn ra ngoài uống cà phê, hoặc đi nhậu “Tăng Hai”. Riêng bên Nữ thì Cô Hiệu Trường lại đi đến từng phòng Nữ để rủ nhau ngồi tâm tình với mấy liên chị, liên em. Tôi cứ nghĩ thầm chắc Cô ngủ sớm để lấy sức cho buổi họp mặt chính thức vào ngày mai, nhưng Cô vẫn tiếp tục bắt chuyện. Có lẽ lâu ngày mới có dịp hàn huyên nên đây là cơ hội tốt để trải lòng giữa Cô và Học trò. Đúng là tâm lý khiến người ta trở nên mạnh mẽ hơn nên dễ dàng xua tan những mệt nhọc. Mãi đến khuya thì các phòng mới lục đục đi vào yên tĩnh.

20/10/2019

Sau một đêm ngủ say sưa, tất cả mọi người lần lượt thức dậy, vệ sinh cá nhân và xuống “Căn tin” để ăn sáng. Nhìn chung khách sạn Châu Thành có nhiều món ăn điểm tâm khá ngon miệng để chúng tôi lựa chọn như Bánh Ướt, Bánh Bèo, Bánh Hời ăn với thịt Heo Quay, Bún Bò, Bún Riêu và nhiều món ăn và nước uống khác. Đặc biệt ở đây có Cà phê rất ngon, ai khó tính nhất cũng đều thừa nhận là Cà phê tại khách sạn này “Tuyệt cú mèo”. Trời hôm nay quang đãng và mát mẻ nên hết thấy mọi người đều cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Đến 9g00, xe bắt đầu nổ máy, lần lượt mọi người cùng lên xe thẳng tới Khu nghỉ dưỡng Thái Bình Dương cách đây khoảng vài km. Riêng Cô Hiệu Trường, Thầy Minh thì sẽ đến sau. Khu nghỉ dưỡng Thái Bình Dương nằm trong quần thể gồm nhiều Khu nghỉ dưỡng nằm san sát nhau dọc theo bờ biển, kéo dài từ Bãi tắm Ninh Chữ đến tận cuối Bãi tắm Bình Sơn. Tôi còn nhớ, ngày xưa khi còn đang học lớp 10, tôi và Nguyễn Quốc Việt thường chờ nhau trên chiếc xe máy xuống Ninh Chữ bơi khoảng 30 phút vào mỗi buổi sáng sớm, rồi sau đó trở về cho kịp buổi học. Tưởng cũng nên biết rằng Phan Rang lúc bấy giờ chỉ có mỗi Bãi tắm Ninh Chữ dành chung cho mọi người, riêng Bãi Bình Sơn thì dành cho lính Mỹ đóng ở Phi trường Thành Sơn, xuống tắm vào những ngày Chủ Nhật mà thôi. Ngoài ra, cạnh bên đó là Khu rừng Dương rất đẹp, gồm những cây Dương trồng san sát nhau để chống cát bay vào bên trong đất liền. Đây là nơi lý tưởng cho học sinh trong tỉnh tổ chức những buổi cắm trại đêm vào mỗi dịp Hè. Giờ đây những hàng Dương thơ mộng không còn nữa, thay vào đó là những Khu Resort liên kề bên nhau. Thật là đau lòng.

Đến 10g00, thì Cô Hiệu Trưởng và Thầy Minh cùng xuống xe trong tiếng vỗ tay vang dội của mọi người. Thầy Tám, và nhiều Thầy, Cô khác cùng đến chào đón Cô và mời Cô vào bên trong, nơi có rất nhiều người đang chờ đón. Cô tươi cười đến bắt tay và hỏi han từng Thầy, Cô đã từng dạy trường Nông Lâm Súc Ninh Thuận năm xưa, và hỏi han thân mật học trò cũ. Nhìn cảnh hỏi han tâm sự bên nhau quá đỗi thân thương, ai cũng cảm thấy dâng lên một niềm cảm xúc vô biên. Những cái ôm nhau triu mến, những cái bắt tay ấm nồng, những câu chúc mừng chân thật diễn ra khắp nơi trong khuôn viên khu resort. Ở đây, khó nhận ra ai là Cô, Thầy và ai là Học trò vì tất cả đều gần bạc tóc như nhau, da đều nhăn nheo như nhau, thậm chí có Học trò còn già hơn cả Thầy, Cô nữa. Thỉnh thoảng, tôi còn thấy và nghe rõ những câu phỏng vấn được ghi hình giữa bạn Cang với Cô Hiệu Trưởng, Thầy Tám, và các Thầy, Cô khác, cũng như Học sinh đại diện các khối làm không khí cho buổi Hội ngộ thêm phần sinh động.

Đúng 10g00 buổi họp mặt chính thức bắt đầu, như vậy là trễ mất 30 phút so với dự kiến. Theo sự sắp xếp của Ban Tổ chức, hàng ghế Danh dự phía trước dành cho Cô Hiệu Trưởng, Thầy Minh và các Thầy, Cô khác như Thầy Phùng, Thầy Lai, Thầy Pha, thầy Nguyệt, thầy Chánh, Thầy Tám, Thầy Lâm, Thầy Tiên, Cô Nga, Cô Loan..Tôi còn thấy có sự xuất hiện đặc biệt của Thầy Trương Tấn Lực, Giáo sư Thỉnh giảng môn Toán, từ Trường Duy Tân qua, để dạy Toán lớp 12 cho khối 12 Nông Lâm Súc. Sau này, Thầy thay thế Thầy Đặng Vũ Hoàn để giữ chức vụ Hiệu Trưởng Trường Duy Tân, cho đến sau biến cố 4/1975 thì nghỉ. Hiện nay, Thầy cùng gia đình định cư tại Mỹ. Hôm nay, theo lời mời của Cô Hiệu Trưởng, Thầy Về Việt Nam để tham gia buổi họp mặt này, và nhân tiện thăm bà con tại Việt Nam luôn. Chúng em chúc mừng Thầy. Lăn lượt các dãy ghế phía sau là của quan khách như Quý Thầy, Cô của các Trường Nông Lâm Súc bạn như Huế, Cần Thơ, Định Tường, Bảo Lộc, Bình Dương...Các dãy ghế phía sau nữa là dành cho Cựu Học sinh các khóa từ khóa 1 đến khóa cuối cùng. Thậm chí, phía bên ngoài Hội trường cũng phải sắp thêm một số bàn ghế cho Học sinh, vì số lượng nhiều hơn so với dự kiến. Có sao đâu, vì càng đông thì càng vui nhiều mà *“The more we get together, the happier we'll be”*.

Nhìn toàn cảnh Hội trường, chúng ta không thể phân biệt ai là Cô, Thầy, và ai là Học Sinh, vì nhiều Học Trò trông còn già hơn cả Thầy, Cô của họ. Cuộc sống lam lũ, nghèo khó đã khiến không ít anh em Học Sinh Nông Lâm Súc mau chóng cằn cỗi. Có người tóc đã bạc phơ như một cụ ông, cụ bà; có người da đã nhăn nheo, răng hàm rụng gần hết. Có người đang mang bệnh, không thể đến tham dự được. Buồn thay cho cuộc sống vô thường. Hôm nay, chúng ta là những người may mắn còn lại trên trần thế, và còn sức khỏe để có mặt trong buổi Hội ngộ này. Qua đây, chúng ta hãy cùng cúi xuống để tưởng nhớ những vị Thầy kính mến của chúng ta, những người bạn thân thương của chúng ta, những người không được diễm phúc như chúng ta bây giờ. Xin thấp lên một nén hương tưởng nhớ.

*“Hôm nay ta về đây
Chung vui nhau nơi này
Ca vang bên trời mây
Tình yêu thương trải đầy
Hò lơ, hò lơ, hò lơ...”*

(Đỗ Hữu Long)

Buổi họp diễn ra theo trình tự là phần khởi động với vài bài hát sinh hoạt cho không khí vui nhộn do Ngọc Ánh thủ diễn, kế tiếp là phần giới thiệu chương trình của bạn Cang. Mở đầu chính thức là phần phát biểu quan trọng của Cô Hiệu Trưởng. Đứng trên sân khấu, cô run run cầm lấy tờ giấy mà Cô đã soạn sẵn, nhìn xuống cử tọa rồi bắt đầu chậm chạp đọc từng câu của bài phát biểu. Khác với lần trước, lần này, do tuổi tác cao hơn nên giọng Cô nhỏ và yếu hơn rõ rệt, nhưng nét mặt Cô vẫn còn ánh lên nét hớn hờ vui tươi. Đáng tiếc là phía dưới nhiều người vẫn còn nói chuyện riêng, rồi người chụp ảnh đi lên đi xuống, lại có người vừa nói chuyện vừa ngậm điều thuốc phì phà trên môi, khiến cử tọa mặc dù cố gắng lắng nghe vẫn không thể nào lĩnh hội toàn văn phát biểu của Cô được. Tuy nhiên, qua cách diễn đạt của Cô, chúng ta có thể nhận ra rằng Cô muốn gửi gắm tình cảm chân thành của Cô cho tất cả mọi người

thân yêu có mặt hoặc không có mặt hôm nay. Có điều đáng ghi nhận là cũng như lần trước, lần này cả Vợ Chồng Cô, Thầy đã dành ra một khoản tiền kha khá để giúp mười bạn học trò cũ đang lâm vào cảnh túng thiếu, hoặc ốm đau. Thật quý hóa thay. Chúng em cầu mong Cô luôn có sức khỏe dồi dào để gần gũi mãi với chúng em, và xin Cô nhận nơi đây tấm lòng của em qua bài thơ: “Thăm Cô”

“Em lại về thăm Cô

Như thuở ngày nào Cô còn đứng trên bục giảng.

Mái tóc bạc dần qua từng năm tháng

Lẽ vô thường nào đâu phải riêng ai.

Trên chiếc đồ ngang chằm chỉ,miệt mài

Quyết đưa đồ qua bến bờ hy vọng.

Dù mưa bão phong ba,dù trùng dương dậy sóng

Từng thế hệ chúng em vẫn lần lượt an nhiên.

Một thoáng vui vui nở nhẹ riêng mình

Nhìn các em vào đời với nụ cười trên môi thanh thản.

Chúng em, những cánh chim mới ra ràng, với nụ cười trong sáng

Thấy trời đất bao la lòng xao động, bất an

Có đĩa vinh quang,có đĩa huy hoàng

Có đĩa bỏ mình nơi hoang tàn đất lạnh

Có đĩa vươn lên vượt qua số phận

Có đĩa an bài trong võ ốc lặng im.

Lời dạy năm xưa luôn hằng nhớ trong tim:

“Không thành công thì cũng thành nhân”

Tiền tài danh vọng chỉ là trò chơi ảo ảnh

Tình nghĩa con người luôn luôn là sức mạnh

Nuôi dưỡng tâm hồn lớn mãi với thời gian

Nay Cô trở về thăm lại trường xưa

Đò cũ năm nào không người chèo chống

Dòng sông lững lờ không buồn xao động

Nhìn chiếc đồ ngang xao xuyến cõi lòng

Chúng em,những người đã qua khỏi dòng sông

Làm sao quên được người chèo đò năm cũ

Cả cuộc đời hy sinh lam lũ

Tấm lòng này xin được gửi đến Thầy,Cô”

Long Hữu- 10/2018

Sau khi cô phát biểu xong, cả hội trường cùng vỗ tay vang dội. Tiếp sau phát biểu của Cô là phần phát biểu của đại diện từng khóa, rồi đại diện khách mời. Bạn Trần Quang Điều, thay mặt các bạn khóa Một phát biểu thăm hỏi Cô, Thầy và đọc thư của bạn Thân Trọng Hùng, Học sinh khóa 1, tuy đang bệnh không thể đến tham dự cùng Thầy Cô, bạn bè nhưng cũng ráng viết vài dòng chúc mừng Thầy, Cô, bạn bè đang có mặt rất là cảm động. Kế tiếp là phần tặng hoa, Kỷ Niệm Chương, quà Lưu niệm, rồi đến mục Cô, Thầy lên sân khấu chụp hình chung với từng khối lớp. Lúc này bộ phận phục vụ âm thực của nhà hàng cũng chuẩn bị đưa ra những món khai vị đầu tiên. Tiếng chúc nhau ơ ới, tiếng hô vang 1..2..3 dô 1..2..3 dô. “Cuộc chiến ăn uống” đã bắt đầu. Giống như bất kỳ cuộc ăn nhậu nào, ở đây không khí cũng ly kỳ không kém, tiếng nói, tiếng cười, tiếng chai cụng nhau chan chất, tiếng dô dô inh ỏi...Rồi nào là giao lưu giữa bàn này bàn kia, nào là uống mừng giao lưu giữa Thầy, Cô và Học sinh, đến nỗi những người lên sân khấu hát giúp vui cũng nản lòng không ít, vì chẳng được ai hoan hô sau khi hát xong, đây đó, chỉ lác đác vài tiếng vỗ tay lác lõng, rồi rơi vào im lặng. Một chút buồn thay!.. Về vấn đề này, tôi có nhiều kinh nghiệm, nên trước khi ra Phan Rang tôi đã kịp in sẵn một số bài hát sinh hoạt ngắn, vài trò chơi tập thể nho nhỏ để giúp vui cho buổi hội họp, nhằm hướng cuộc vui đi vào quỹ đạo “Dễ chịu” hơn. Song do không có sự làm việc đồng bộ giữa anh em ở Phan Rang và Sài Gòn, nên có thể gọi phần văn nghệ hôm đó là không thành công. Tôi xin đưa ra dẫn chứng, ngày ấy là ngày họp mặt thì chúng ta nên chọn những bài ca nào phù hợp với khung cảnh của nó như bài “Trường làng tôi”, “Trường cũ tình xưa”, “Mong ước kỉ niệm xưa” “Ngồi lại bên nhau” thì mới nêu bật được ý nghĩa của chủ

đề. Nhưng có bạn lên hát bài “ Cho một người nằm xuống” với giai điệu buồn bã, lời lẽ thê lương, hoặc “ Buồn tàn thu” thì quả là vô duyên, vì nó ra ngoài lẽ quá. Rõ ràng lần này chúng ta vẫn vấp phải khuyết điểm như lần trước mà chưa được Ban Tổ chức đề ý đến.

Mãi hơn 12g00 trưa thì buổi tiệc mới thật sự chấm dứt, ai nấy lần lượt ra về. Những người ở xa như các bạn ở Nha Trang hoặc Tuy Hòa ra đón xe về ngay trong ngày. Riêng nhóm Sài Gòn cùng các Cô ở Huế thì lên xe trở lại khách sạn Châu Thành nghỉ trưa. Buổi họp mặt được tính đến trước cả năm, giờ đây, chỉ qua chưa tới ba tiếng đồng hồ thì hoàn tất. Thôi nhé, đã đến lúc chúng mình chia tay nhau rồi đây

“ Giờ đây anh em chúng ta cùng nhau hát bài bài người xa cách

... “ Cách xa nhưng ta hằng mong rồi đây có ngày mình còn gặp nhau...”

Và chúng ta sẽ hẹn gặp lại lần sau nhé

“ Hẹn lần sau, xin hẹn lần sau nhé

Hay hơn nhiều, vui hơn nhiều và sẽ vui hơn nhiều”

Dư âm buổi họp mặt buổi sáng 20/10 khiến ai cũng cảm thấy phấn khởi vô cùng. Tối hôm đó mọi người đều đi ngủ sớm, riêng Cô Hiệu Trưởng vẫn tới phòng của mấy người nữ để rủ nói chuyện đến nỗi có bạn nữ phải giả ngủ để Cô khỏi kêu dậy vì một phần quá mệt muốn nghỉ ngơi, một phần muốn Cô giữ gìn sức khỏe để ngày mai còn phải lao vào “ Cuộc chiến mới”.

Sáng sớm tinh mơ ngày Chủ Nhật 21/10, những ai có đạo Chúa như Thầy Toán, bạn Quốc Việt dậy sớm hơn mọi người để đi lễ nhà thờ, những người còn lại cũng lục tục dậy vệ sinh cá nhân, rồi xuống “Căn tin” ăn Điểm tâm. Sáng nay trời đẹp và thời tiết mát mẻ dễ chịu nên mọi người ăn uống có vẻ sáng khoái hơn hôm qua. Hôm nay được ra ngoài sân cùng với một số người khác để vừa ăn vừa được hưởng không khí thiên nhiên thì có gì bằng. Tôi chọn món Bánh Hủ với thịt Heo Quay, xong thưởng thức tiếp một vài cái Bánh Bèo, rồi tráng miệng bằng hai miếng Rau câu, cuối cùng là ly Cà phê sữa tuyệt đỉnh. Ở đây, dù ăn theo dạng “ Búp phê” nhưng khi mình ra ngoài sân thì nhân viên cũng sẵn sàng phục vụ tận nơi cho mình .

Phan Rang giờ này thay đổi quá nhiều. Thầy Chánh, Thầy Toán cho rằng hiện nay Thành phố Phan Rang lớn gấp hai mươi lần so với trước đây, thời mà hai Thầy còn đang dạy học tại trường NLSNT. Ngay cả tôi, mỗi năm tôi thường về Phan Rang thăm bà con thì lại thấy có sự đổi thay khác hơn rất nhiều. Trước đây Phan Rang chỉ là Thị xã nhỏ đầy nắng và gió, nên người ta thường nói gái Phan Rang mắt rất xấu vì gió bụi thổi bay mặt mũi. Về nhà cửa phố xá, nó chỉ có duy nhất đường Thống Nhất tương đối là sầm uất, còn lại chỉ là những con đường ngắn ngủn, cát vương vãi bên dưới lòng đường. Đúng như ai đã nói Phan Rang nhỏ như “Cục kẹo”, đi xe máy khoảng 30 phút thì không còn đường đâu để mà đi nữa. Nhưng ngày nay thì bộ mặt đã khác, Thành phố được mở mang rộng lớn hơn, khang trang hơn, sạch sẽ hơn. Đặc biệt, con đường Yên Ninh dọc theo bờ biển được xem là con đường đẹp nhất của Thành phố. Ngoài ra, Phan Rang còn sở hữu một quảng trường rộng lớn là nơi để làm những lễ hội lớn, hoặc nơi trưng bày hoa dịp Tết. Tuy nhiên, so chung với các Thành phố kề cận như Phan Thiết, Nha Trang, Đà Lạt thì Phan Rang hẳn còn thuộc loại em út mà thôi.

Sau khi ăn sáng xong, xe khởi hành đi tham quan Vịnh Vĩnh Hy. Trước khi đến Vĩnh Hy, xe lần lượt đi qua các làng Tri Thủy, Khánh Nhơn, Mỹ Tân, Mỹ Tường, rồi đến Thái An nơi từng được chính phủ Việt Nam chọn làm địa điểm xây dựng nhà máy Điện Hạt Nhân để cung cấp điện lực thêm cho quốc gia. Sự việc này gây tranh luận sôi nổi trong giới khoa học cả trong và ngoài nước, và cuối cùng, chính phủ đã bị thuyết phục trước những luận cứ xác thực của giới khoa học nên quyết định cho ngưng xây dựng công trình này. Hoan hô. Trên xe, mọi người đang “Tám” chuyện rôm rả, thỉnh thoảng Cô Hướng Dẫn Viên Đinh Thị Hương giới thiệu những nét đặc biệt khi xe lăn bánh qua từng địa phương làm chuyến đi thêm phần thú vị. 9g00 thì xe dừng lại Khu du lịch Amanoi để mọi người vào bên trong chiêm ngưỡng. Tại đây, chúng tôi được bạn Cang giới thiệu là là Khu du lịch tầm cỡ siêu hạng của Việt Nam. Giá phòng ở đây có thể lên tới cả chục triệu đồng một đêm, (Sau này về Sài Gòn, tôi tra cứu trên Google, thì quả thật như vậy). Amanoi cực kỳ hoành tráng hơn bất kỳ Khu du lịch nào tại Việt Nam hiện nay. Vợ chồng danh thủ David Beckham, các nhà tài phiệt quốc tế, khi đến Việt Nam đều đến nơi này để dưỡng sức. Hóa ra lâu nay mình mới biết ở quê nhà cũng có một cơ ngơi tầm cỡ quốc tế như vậy. Xuống xe không lâu sau thì có một chiếc xe nhỏ dùng để chở khách ra đón chúng tôi. Một cô nhân viên nghe đâu là con dâu của bạn Cang mời chúng tôi lên xe, tuy nhiên, chỉ có 12 người được vào mà thôi nên chúng tôi phải làm một cuộc bốc thăm may rủi để chọn ra số người được vào tham quan. Dĩ nhiên Thầy, Cô thì ưu tiên được chọn. Sau khoảng 30 phút thì xe chở đoàn người trở ra với

về mặt chưa thỏa mãn lắm vì cho rằng chỉ vào một đoạn ngắn rồi xuống để nhìn từ xa, chứ không phải vào bên trong do tình hình an ninh ở đây rất nghiêm ngặt. Thôi thì đi chỗ khác vậy.

Từ giờ không một chút lưu luyến Khu du lịch Amanoi, chúng tôi tiếp tục hành trình đi về Vĩnh Hy. Cung đường từ Cà Ná đến Cam Ranh cực kỳ ấn tượng. Đường lộ như một con Trăn khổng lồ, uốn lượn sát bờ biển, tạo nên một cảnh quan hữu tình. Có người còn cho rằng đó là cung đường đẹp nhất Việt Nam! Theo giải thích của Hướng Dẫn Viên Đinh Thị Hường thì đây là cung đường “Phòng hộ Quốc phòng”. Vì kém cỏi về chuyện quân sự nên tôi không hiểu tại sao nó được gọi là đường Phòng hộ Quốc phòng. Đi được một đoạn, Bác Tài dừng xe để tấp vào một vị trí được lẩn vào núi đá bên trong. Ở chỗ này, chúng tôi tha hồ phóng mắt nhìn quanh. Đẹp quá! Tôi chưa bao giờ được thấy một cảnh đẹp hoành tráng như thế này. Trên là núi, nhìn xuống bên dưới là biển xanh, vài chiếc thuyền xa xa, tạo nên một cảnh quan đầy thơ mộng:

***“Em sẽ hiểu thế nào là biển cả
Để em còn yêu biển nhiều hơn
Mỗi lúc buồn, giận hờn em nên nhớ
Trong hồn anh, mãi tưởng đến em luôn”***
(1/2019- Đỗ Hữu Long)

Tôi tranh thủ xin đứng cạnh Cô Hiệu Trưởng để ghi lại những “pô” ảnh kỉ niệm. Máy Cô, Thầy và các bạn khác cũng tỏ ra không kém cạnh nên tha hồ làm dáng trước những máy Smartphone, để mang về những bức ảnh đẹp nhất. Rồi nơi đây, chiếc xe tiếp tục lăn bánh từ từ lướt qua Vĩnh Hy nhưng không ghé Vĩnh Hy vì sợ trễ giờ. Vĩnh Hy là tên một ngôi làng nhỏ và hẻo lánh nằm sát cái Vịnh được bao bọc chung quanh bởi Dãy Trường Sơn ăn ra tận biển. Đây là Vịnh thuộc loại đẹp của Việt Nam, chỉ sau Vịnh Cam Ranh mà thôi. Trước đây, nơi này là cứ điểm quan trọng của Quân Giải Phóng, nên đây được coi là nơi mất an ninh của Tỉnh Ninh Thuận thời bấy giờ. Ngày nay Vĩnh Hy trở thành một địa chỉ du lịch khá nổi tiếng của Ninh Thuận, nhờ vị trí hữu tình bên cạnh Núi Chúa, nơi mà Khu nghỉ dưỡng Amanoi lừng lẫy tọa lạc.

Trời không có một chút mây, nắng gay gắt. Nhờ trong xe có máy lạnh nên cũng dễ chịu phần nào. Xe đến Bình Hưng lúc nào không biết vì ai cũng tham gia nói chuyện với nhau. Bấy giờ đồng hồ chỉ hơn 11g rồi. Mọi người xuống xe, lên chiếc tàu nhỏ mang tên là Cúc Ky để ra địa điểm cách bờ không xa lắm. Chúng tôi lên bè cá, được làm nổi bằng nhiều thùng phuy, dùng để nuôi cá biển. Sau khi vệ sinh tay chân, cả đoàn cùng ngồi lại với nhau trên hai hàng bàn ghế đã được sắp sẵn. Hôm nay trời nóng quá. Mặc dù đang ở ngoài bè, chung quanh là nước, thế mà ai cũng ra mồ hôi hột trông thật thảm hại lắm sao! Khoảng gần 20 phút sau thức ăn được dọn ra. May thay trời bắt đầu có những cơn gió mát thoảng đến từ xa khiến mọi người cảm thấy khoan khoái dễ chịu đôi phần, nên phần ăn uống trở nên ngon miệng hơn. Nếu nói về giá cả thì ở đây không rẻ hơn bao nhiêu so với đất liền, nhưng hải sản thì tươi sống hơn nhờ cá được nuôi lấy thịt trực tiếp tại đây.

Sau khi dùng bữa no say, chúng tôi lại xuống tàu di chuyển vào lại đất liền, rồi tiếp tục lên xe trở về khách sạn. Trên đường trở về, xe dừng lại vườn Nho để mọi người xuống mua rồi lại ghé qua vài điểm bán Tỏi để mọi người nghỉ chân đôi chút, tiện đó, xách về vài xâu tỏi và không quên để lại tiền cho gia chủ. Tỏi Phan Rang có thể xem như là loại Tỏi có hàm lượng chất chống oxy hóa rất cao, có nồng độ còn cao hơn cả Tỏi Lý Sơn (Quảng Ngãi), tuy nhiên, do chưa có thương hiệu nên ít người biết đến. Đặc biệt có loại Tỏi, vì lý do nào đó khi trưởng thành không tạo thành từng tép nhỏ, mà chỉ tụ lại thành một khối tròn duy nhất, được dân địa phương gọi với cái tên nghe vừa ngộ ngộ lại vừa hay hay là “Tỏi Cô Đơn”. Loại Tỏi này giá cả đắt hơn nhiều so với Tỏi thông thường vì hiếm và có chất lượng vượt trội. Bà con mình nên ăn Tỏi để bảo vệ tim mạch nhé nghe bà con.

Đến đây có một sự cố nho nhỏ xảy ra, đó là Hướng Dẫn Viên Đinh Thị Hường do mãi mê thuyết trình cho du khách nên khi trở về đến Mỹ Trường thì sực nhớ đến việc để quên chiếc điện thoại tại một nhà bán Tỏi. Cũng may là bạn hàng buôn bán phân thuốc với nhau nên họ hứa sẽ cho người mang tới trả lại cho khổ chủ vào sáng mai. Hú hồn hú vía cho Đinh Hường, không thôi thì cũng mệt đấy;

Về đến khách sạn Châu Thành chúng tôi lại chuẩn bị cho một sự kiện cũng không kém phần quan trọng là tham dự Sinh nhật Cô Hiệu Trưởng. Đúng 5g00 chiều, chúng tôi hớn hờ lên xe đến một nhà hàng tọa lạc trên đường Hải Thượng Lãn Ông. Tại đây mọi người đã chờ đợi đông đúc, và khách mời chọn lọc nên so với ngày họp mặt thì số lượng ít hơn nhiều. Buổi tiệc diễn ra trong không khí ấm cúng trang trọng và thâm tình thâm nghĩa. Cô, cũng đáng người nhỏ nhắn, lên phát biểu về tâm sự của mình đối với trường xưa, Thầy, Cô cũ, với những Học trò thân yêu năm

nào. Ở đây nhờ ít người, phòng ốc nhỏ, nên chúng tôi nghe rõ từng lời nói, lời dặn dò của cô, khiến ai nấy cũng cảm động. Tiếp theo, Thầy Tám cũng lên tâm tình đôi chút làm có thêm người “Sụt sùi”, Trần Văn Thiện cũng thay mặt học sinh khối 1 lên bày tỏ cảm tưởng và không quên cảm ơn Cô, Thầy trong sự nghiệp giáo dục. Sau phần khai tiệc là phần văn nghệ giúp vui của vài Cô, Thầy như Cô Nga, Thầy Lân, và các bạn Học sinh khác đã làm căn phòng vui vẻ hẳn lên. Hôm nay có lẽ là đêm vui nhất của Cô nên trông Cô vô cùng rạng rỡ. Hầu như tất cả những dấu vết tuổi già của Cô như trôi hết ra tận biển khơi. Nhân ngày vui của Cô, chúng em, những Học sinh ngày nào, kính chúc Cô có sức khỏe tốt để mãi vui bên cạnh chúng em.

***“ Em ngồi nghe kể chuyện xưa
Giọng Cô đầm ấm đọng đưa thuở nào
Thương Cô biết nói làm sao
Mong nhiều sức khỏe luôn vào trong Cô
(Đỗ Hữu Long- 2019)***

22/10/2019

Sau đêm dự tiệc Sinh nhật Cô đọng đầy thương nhớ kỉ niệm, chúng tôi lại quay về khách sạn. Do vì hãy còn sớm nên nhiều người vẫn còn muốn tranh thủ tâm sự với nhau, từng nhóm 4, 5 người rủ nhau đi làm “Tăng Hai”, hoặc qua quán cà phê cạnh đó vừa nhâm nhi từng giọt cà phê sánh đặc, vừa thả hồn theo những bài hát Trịnh Công Sơn, lại vừa kể tiếp cho nhau nghe những gì còn muốn nói. Mãi đến khi trời nhá dần màn sương khuya thì mới trở về.

Đúng 8g00 sáng, mọi người nhanh chóng làm thủ tục trả phòng, rồi lên xe sau khi ăn buổi điểm tâm cuối. Một vài bạn ở trong Ban Tổ Chức sự kiện như: Cang, Huỳnh, Phúc cùng vài bạn khác như vợ chồng Thiện và Chi Mai cũng đến tiễn chân và trao tặng chút quà kỉ niệm quê hương gồm Nho, Táo và Nước Mắm. Vài bạn khóa sau cũng đến chào Thầy, Cô và cả đoàn với những lời chúc mừng cho chuyến về lại Sài Gòn bình yên thượng lộ. Giây phút chia tay bịn rịn giữa Cô Hiệu Trưởng và các Cô gốc Huế thật là cảm động. Hai bên cứ ôm chặt lấy nhau như không muốn rời, nhưng rồi còi xe vang lên và tất cả rời tay nhau. Phái đoàn Huế lên đường trở về Huế, phái đoàn Sài Gòn thì quay lại Sài Gòn

***“ Cảm tay ta lưu luyến
Nhớ mãi lúc bên nhau
Giờ đây tuy xa cách
Vui lên chớ âu sầu”
(Đỗ Hữu Long-2019)***

Khi xe chạy tới gần Ngã Năm thì có tiếng ai đó đề nghị chạy lên Đà Lạt luôn thay vì theo Quốc lộ 1A về Sài Gòn. Ý kiến thay nhau đưa ra để cố gắng thuyết phục Cô theo ý của nhóm mình. Có người như tôi và Việt thì muốn về ngay vì cảm thấy cuộc vui như thế thì quá đủ, nhưng các bạn khác kể luôn cả Thầy Toán, Thầy Chánh và Thầy Nguyệt lại muốn đi Đà Lạt rồi về Sài Gòn luôn thể. Ông chủ xe cũng tác động lên Cô Hiệu Trưởng. Dĩ nhiên đi càng lâu thì nhà xe càng có lợi chứ có mất mát con giáp gì đâu. Cuối cùng, Cô hỏi ý kiến Thầy Minh, không rõ Thầy Minh thế nào mà Cô quyết định đồng ý cho xe rẽ qua phải hướng lên ngã Tháp Chàm và theo đó trực chỉ Đà Lạt, sẵn dịp cho Ni Sư Tuệ Tâm quá giang về “Chùa” tu tập tiếp sau khi tiếp xúc vài ngày với cội Ta bà.

Tháp Chàm cách Phan Rang 5 km về phía Tây Bắc, địa danh nổi tiếng với ngôi tháp Poklong Garai, Tháp Chàm đẹp nhất toàn quốc, là một trong những địa điểm tham quan cho du khách trong và ngoài nước khi đến Tỉnh Ninh Thuận. Tháp nằm trên ngọn Đồi Trầu. Ngày nay, tháp được Quỹ Văn hóa Thế giới tài trợ trùng tu nhiều lần. Cách đây 4 năm nhân một lần lên Tháp Chàm, tôi có cảm tác bài thơ : ***“ Chiều trên tháp Poklong Garai”***, và tôi có nhờ Nguyễn Văn Cang trao tặng cho Đạo Chớ, người bạn dân tộc Chăm, từng học chung lớp Mục Súc khóa 1 NLS NT với tôi. Tuần sau, Đạo Chớ đã gọi điện cảm ơn tôi. Hiện Đạo Chớ đã “Bỏ cuộc chơi” với anh em. Chúc bạn ra đi thanh thản nhé.

***Chiều trên tháp Poklong Garai
“ Nắng chiều vương từng sợi
Mây ôm cả bầu trời
Cỏ gầy đan lối nhỏ
Poklong buồn chơi vơi
Người Chăm nữ kia ơi***

*Tóc huyền xỏa lưng đôi
Thả hồn theo dòng nhạc
Pa ra nưng mù khơi
Poklong ơi! poklong
Nỗi buồn theo năm tháng
Poklong sầu ảm đạm
Lặng nhìn đời xa xăm
Người Chiêm nữ trầm ngâm
Giọt lệ đọng âm thầm
Mì dài cong cổ vượt
Mơ về cõi thình không
Poklong ơi! Poklong
Poklong ơi! Poklong
Đỗ Hữu Long*

Không ít lâu sau, xe đã đến Sông Pha, từ đây phải leo lên Đèo Ngoạn Mục để đến Đơn Dương. Ngày xưa, trước năm 1975, đường đèo này rất hẹp, nhiều cua rất gắt, đường lại xấu nên rất nguy hiểm cho xe cộ. Từ Phan Rang lên Đà Lạt hoặc ngược lại phải mất hơn hai tiếng đồng hồ, vì xe từ Đà Lạt phải xuống đến hết chân đèo thì xe từ dưới này mới được cho lên, nếu không sẽ bị kẹt giữa đèo ngay. Ai có lần đi qua đèo này lần đầu tiên luôn cảm thấy thót tim, thậm chí có người còn nhắm mắt không dám nhìn xuống vực sâu “Thăm thẳm chiều trời” bên dưới. Ngày nay, đèo được mở rộng khá nhiều, đường được tráng nhựa phẳng phiu, mấy chỗ cua nguy hiểm được sửa chữa cho bớt độ cong, hơn nữa, xe cộ bây giờ hiện đại hơn những chiếc xe Renault cũ kĩ ngày xưa của Pháp, nên từ chân đèo đến Đơn Dương sớm rất nhiều so với thời trước đó. Trước khi xe đến Thị trấn Đà Răng (Huyện Đơn Dương) thì ghé vào tham quan Đập Đa Nhim. Đây là chỗ cấm người lạ vào nhưng do Ni Sư Tuệ Tâm có người quen bà con là Cán bộ ở đây, nên chúng tôi được phép đưa xe vào tham quan. Đây là lần thứ hai tôi cùng vài người khác được vào vùng cấm này từ chuyến đi trước và cũng nhờ Ni Sư Tuệ Tâm giới thiệu. Lên vùng Cao Nguyên khí hậu mới mát mẻ làm sao! Mọi người xuống xe, hít hít, thở thở cho đã đời, xong mạnh “Hồn ai nấy giữ”. Người đứng góc này, người ẹo chỗ kia cho các Phó nhóm “A ma tơ” trở tài chớp chớp. Tôi tranh thủ nhờ Thầy Toán chụp vài “pô” làm kỉ niệm. Xa xa, chênh chếch bên trái của rừng Thông già, nhiều chị em nhà ta cũng đứng bên cạnh Cô và Thầy Minh để ké vài tấm ảnh. Tưởng cũng nên biết rằng công trình Đập Đa Nhim do Nhật xây dựng để bồi thường chiến tranh mà Nhật từng gây ra cho Việt Nam trước đây. Công trình hoàn thành khoảng năm 1964 để đưa nước xuống Nhà Máy Điện Sông Pha, nhằm cung cấp điện cho toàn Miền Nam, đồng thời, cung cấp nước tưới cho hạ lưu bên dưới. Đây là nhà máy Thủy điện lớn nhất Miền Nam thời bấy giờ.

Sau khi tham quan gần hết khu đập, chúng tôi lại lên đường để đến Thành phố Đà Lạt lúc 12g trưa. Đoàn ăn cơm tại quán Vạn Huệ Lầu rồi về nghỉ ngơi tại khách sạn Đỗ Quyên, một khách sạn khá đẹp nằm trên một cái đồi thấp gần Hồ Xuân Hương. Đến xế chiều, xe đưa chúng tôi đến điểm tham quan đầu tiên tại Đà Lạt là “Vườn hoa Thành phố Đà Lạt”, có lẽ tên cũ trước đây là “Vườn Bích Câu”. Vào xem chưa bao lâu thì trời có dấu hiệu mưa lớn nên phải đành trở về sớm, để lại một nỗi luyến tiếc chưa được xem nhiều loại “Kỳ hoa dị thảo” tại đây.

Tuy nhiên mưa không lớn lắm, hơn nữa, vẫn còn sớm chán, về nhà thì biết làm gì đây, nên lái xe đưa chúng tôi đến một lò Mứt trên đường Phù Đồng Thiên Vương. Nhân viên tại đây đã ân cần tiếp đón khách rất chu đáo, cộng thêm là cách giới thiệu cũng đầy chuyên nghiệp với những chiêu trò để dụ khách mua hàng. Tôi đã ăn thử vài loại và biết ngay có nhiều hàng Trung Quốc trà trộn vào nên tôi không mua. Tuy nhiên, mấy người khác thì cứ “Tay xách, nách mang” vì quá mê hoặc với câu “Mua năm tặng một”.

Đến 5g chiều, chúng tôi về dùng cơm tại quán Mai Hoa Lầu, sau đó trở lại khách sạn Đỗ Quyên. Một số bạn và vài Thầy, Cô tiếp tục rủ nhau đi phố đêm Đà Lạt cho biết. Mãi gần 10g đêm thì mới kéo nhau về. Số lớn còn lại mệt mỏi nên ở nhà ngủ sớm, chuẩn bị cho ngày trở lại Sài Gòn vào sáng mai.

23/10/2019

7g00 chúng tôi làm thủ tục trả phòng, từ giả khách sạn Đỗ Quyên, sau khi không quên chụp cả đoàn vài “pô” ảnh kỉ niệm trước tiền sảnh khách sạn. Theo kế hoạch đã định, xe đưa chúng tôi ra Chợ Hòa Bình để mọi người mua sắm. Tối chợ là nhằm để mua hàng đặc sản địa phương, nên ai nấy đều tranh thủ mua thật nhiều. Mặt hàng hấp dẫn

nhất là rau quả và Hoa tươi, thậm chí, có người còn mua cả vài chậu Bông Hồng về Thành phố mặc dù có người khuyên là không nên, vì đây là hoa xứ lạnh nên nó sẽ không thích nghi với khí hậu nóng của Thành phố. Tôi để ý thấy Cô Hiệu Trưởng dường như có mua mấy nải Chuối La Ba, một loại chuối ngon thơm của địa phương. Gần một giờ sau thì xe dừng trước Quán Bún Bò Thiên Trang mà theo giới thiệu của nhà xe thì đây là Quán Bún Bò nổi tiếng của miền đất Cao Nguyên này. Khách ở đây rất đông và hầu như toàn bộ là du khách. Tuy thế chất lượng của nó không hẳn là ngon như mong đợi. “Hoàn thành” xong cho bao tử, xe lại trên đường ghé thăm Thiền Viện Trúc Lâm cách Thành phố Đà Lạt khoảng gần 20 cây số. Đây là một trong nhiều Thiền Viện khác trên toàn quốc do Hòa Thượng Thích Thanh Từ đứng ra kêu gọi Phật tử khắp nơi cùng dựng xây dựng. Ngôi chánh điện của Thiền Viện tuy nhỏ nhưng cảnh quan chung quanh thì tuyệt đẹp. Thiền Viện nằm trên một ngọn đồi thoai thoải với nhiều hàng Thông Cỏ thụ đang vì vu cùng gió, sát bên Hồ Tuyền Lâm. Bên dưới, dọc theo những con đường sỏi đá là những hàng Dâm Bụt nhiều màu sắc, xen kẽ còn có thêm những gốc Đỗ Quyên đang khoe những chùm bông đỏ rực dưới nắng mai. Ngoài ra, còn có những Tiểu Đảo tràn ngập sắc trắng Hoa Tú Cầu, thêm vào đó là Hoa Dã Quỳ nở rộ khắp nơi, tô điểm cho không gian chùa thêm phần lộng lẫy. Mùa này, Đà Lạt đang chuyển qua mùa khô, tiết trời lạnh và ráo, rất thuận tiện cho những nàng Dã Quỳ e ấp lâu nay có dịp khoe mình ra nắng mới để rũ bỏ cùng những đàn Ong Bướm đa tình đang ngóng lòng chờ đợi. Dã Quỳ vốn là loài hoa hoang dại, mọc thành từng bụi, có thể gặp bất cứ nơi nào ở Tỉnh Lâm Đồng, hoa chỉ nở khi tiết trời chuyển qua mùa khô. Cùng “Bà con” với Hoa Hướng Dương, nhưng Dã Quỳ không thấm màu, không rực rỡ, không kiêu sa, không đài cát, không chảnh chọe như Hoa Hướng Dương nhưng rất được yêu thích nhờ ở cái mộc mạc, chân chất như một cô Thôn nữ yêu kiều, yếu điệu trong chiếc áo bà ba dân dã. Nói đến loài Hoa Dã Quỳ làm tôi nhớ lại bài thơ “Đóa Dã Quỳ cho em”, dành tặng cho các bạn nữ cách đây vài năm trước.

Đóa dã quỳ cho em

***“Anh tặng cho em đóa hoa Dã Quỳ
Loài hoa em vẫn thường hay thích ngắm
Cánh hoa xinh xinh vàng wơm mơ mộng
Sáng cả bầu trời và sáng cả vườn xanh
Thuở ấy em thường đến thăm anh
Mưa phùn bay bay đường sâu hun hút
Bước chân thon thon dáng em gầy guộc
Sỏi đá trên đường ắt cũng phải làm thơ
Anh vẫn ngồi đây và anh vẫn đợi chờ
Dã Quỳ trên tay dành cho em đó
Dã Quỳ trên tay thay anh bày tỏ
Trái tim này anh dâng cả cho em
Không biết tình kia có bay ngược lại về anh?
Điều khó nói phải không em nhỉ!
Em vẫn hứa em luôn chung thủy
Anh vẫn tin và vẫn đợi chờ em
Mây vẫn bay và biển vẫn mông mênh
Sông vẫn trôi và tim anh vẫn đập
Chiếc thuyền kia như chông chênh vô tận
Có biết bến bờ nào để cập bến bình an?
Rồi khi gió lặng mây tan
Thuyền lặng lẽ ngang qua bến cũ
Cầm đóa Dã Quỳ trên tay ủ rũ
Anh thần thờ chẳng nói được một câu.”***

12/6/2011- LONG HỮU

Đà Lạt là một Thành phố đẹp, một trọng điểm du lịch của Việt Nam. Đà Lạt được ví như “Nàng Tiên nằm giữa núi rừng Langbian hùng vĩ”. Giới Văn Nghệ sĩ gán Đà Lạt hàng loạt tên rất mỹ miều như: “Thành phố Ngàn Thông, Thành phố Ngàn Hoa, Thành phố Sương mù, Thành phố Mơ mộng, Thành phố thơ ca”. Vì thế khi lên một Đồi Thông, nghe Thông reo vi vu theo từng cơn gió, Nhà Văn Nguyễn Tất Thử cảm lòng không đậu, mà viết nên những dòng đầy cảm xúc:

“Có ai lên Đồi Thông mà không thấy lòng mình mở rộng. Có ai nghe tiếng Thông reo mà không gọi hừng hồn thơ. Thông reo vi vút, Thông sông đời đời mặc dù sức nóng của mùa Hè thiêu đốt, giá lạnh của mùa Đông bao trùm”. Tiếp tục lần xuống bên sau Chùa, dọc theo hàng Đỗ Quyên đỏ thắm, tôi vào xem một khu vườn Lan nho nhỏ, nhưng trồng rất nhiều loại Lan. Từ những loại dân dã như các loại Lan Denro, Makasa, đến các loại Lan quý hơn như Lan Hồ Điệp, thêm vào đó là các loại Lan Rừng thì nhau khoe màu, khoe sắc, khoe hương...Trước khi ra về, tôi không quên vào Chánh điện lễ Phật. Riêng Cô, Thầy Minh lúc nào cũng có một vài Cô và Học trò đi kèm bên cạnh để chăm sóc khi cần thiết. Để có những dấu ấn đẹp, trước khi bước lên những bậc Tam Cấp để vào Chùa, tất cả đều nhờ thợ chụp ảnh chuyên nghiệp chụp vài tấm làm kỉ niệm. Túc cảnh sinh tình, tôi thỉnh thoảng cũng sáng tác vài bài thơ khi thấy “Lòng mình mở rộng”. Nhân đây, xin được giới thiệu bài: “ Về thăm Đà Lạt” được viết cách đây khá lâu:

***“Tôi về thăm Đà Lạt
Thành phố của ngàn Thông
Vi vu trong nắng sớm
Nhè nhẹ áng mây Hồng
Mưa trơn bờ lối nhỏ
Thoảng hương thơm Dã Quỳ
Tóc dài vờn theo gió
Cỏ gầy wớm hàng mi
Nắng vàng xuyên kẽ lá
Thắm đượm má em hồng
Khẽ khàng chân bước nhẹ
Theo nhịp bước thong dong
Em về đâu hồi em
Sương chiều buông lạnh giá
Mái tóc dài óng ả
Bay về đây với anh.”
10/6/2018- LONG HỮU***

Sau hơn một trăm ki lô mét, chúng tôi dừng lại tại Quán Cơm Hưng Phát (Bảo Lộc), lúc này đã là 10g45. Sau đó, xe lại dừng tại Tiệm Trà Trâm Anh để chúng tôi thưởng thức trà và mua trà về uống, hoặc biếu người thân. Bảo Lộc là Thành phố thứ Hai của Tỉnh Lâm Đồng, nơi được mệnh danh là Kinh đô Trà của Việt Nam. Ngày xưa, nơi này từng ghi dấu của nhiều hiệu danh trà tiếng tăm lừng lẫy mà nổi bật nhất là Trà Đỗ Hữu, mà người chủ là em Chú Bác với tôi.

Rời Thành phố Bảo Lộc ngào ngạt hương thơm của Cà phê và Trà, chúng tôi tiếp tục lên đường. Như được hưng phấn sau khi ngấm hương vị thơm phức của Trà và Cà phê nên mọi người trên xe cười giòn ra rít, cả Cô Hiệu Trưởng cũng vui không kém, mặc dù Cô khá mệt nhưng cô vẫn cố gắng nói to để tất cả mọi người trên xe đều nghe được Cô. Khi xe đến Long Khánh thì Thầy Toán chào mọi người để xuống nhà người thân, nhưng do quá vui chuyện với Ngọc Anh, nên khi chạy lố vài cây số thì Thầy mới sực nhớ và ra dấu cho xe dừng lại. Không biết Thầy phải xoay sở ra sao đây. Cũng may không lâu sau thì nghe Thầy báo là đã tới nhà rồi. May quá.

Gần 5g00 chiều thì xe cập vào vỉa hè của nhà Văn hóa Lao động Thành phố. Mọi người lục tục xuống xe, và tùy nghi đón xe về nhà. Trước đó Cô Hiệu Trưởng, Thầy Minh, Thầy Tiên, bạn Quốc Việt đã xuống tại Hàng Xanh để về nhà Việt cho tiện. Trời Sài Gòn đang mưa to.

Chúng tôi về nhà lúc gần 6g00 chiều. Cuộc hội ngộ đã thành công tốt đẹp ngoài mong đợi, ai ai cũng đều hoan hỉ. Không biết sẽ có thêm một ngày hội ngộ mới hay không? **“Que sera sera”**. Chờ tương lai trả lời vậy. Hy

vọng rằng sau chuyến Hội ngộ lịch sử này, Cô sẽ có thêm nhiều niềm vui hơn nữa. Mong rằng Cô sẽ còn khỏe để về vui với chúng em. Chúc Cô, Thầy trở về lại Mỹ Quốc thượng lộ bình an.

Kính

Học trò :Đỗ Hữu Long

Tp Sài Gòn 1/2/2019